

„Bandet“; naar der nemlig alene tales om Bestadigelse fra Havet, saa vil Bestadigelse fra Fjorden derved være udelukket, det er altsaa blot et Forslag til en Redaktionsforandring.

Hvad angaaer det af mig under Nr. 8 til § 2 stillede Forslag, saa har jeg foreslaaet, at der efter Ordet „fornødent“ skal indskydes: „Eller Syn forlanges,“ saaledes at det i Paragraphen kommer til at hedde: „I de Kjøbstæder og Sogneforstanderskabsdistricter, hvori Communalbestyrelserne og Sogneforstanderne efter Forholdene ansee det for fornødent, eller Syn forlanges, befitte disse Myndigheder osv.“ Der har nemlig i den anden Afdeling af Rigsdagen været opkastet en Tvivl om, hvorledes der skulde forholdes, hvis Sogneforstanderskaberne skulde nægte at ville udnævne Synsmænd eller ikke ansee det nødvendigt, hvilke Midler man saa havde til at fremtvinge Saadant. Dette er et Spørgsmaal, man helst maatte undgaae, og det vil undgaaes, naar man tilføjer disse Ord: „eller Syn forlanges,“ thi saa kunne Sogneforstanderskaberne, hvor de ikke ansee det fornødent, men Sagen dog ansees for tvivlsom, undlade at udnævne Synsmænd, indtil Syn forlanges, hvilket kan være ret hensigtsmæssigt i mange Sogne. Jeg troer ikke, at der herved vil kunne opstaae den Ulempe, at de Synsmænd, der udnævnes i saadaanne Tilfælde, og som blive udnævnte for en Sag, der allerede er tilstede, derfor skulde blive villige Folk. Det er Noget, som jeg aldeles ikke frygter for og som i andre Tilfælde mange Gange finder Sted, uden at man deraf har sporet nogen Ulempe.

Mit Forslag til § 4 under Nr. 9 gaaer ud paa, at sidste Punktum af Paragraphen skal undgaae og erstattes med Følgende: „De have derhos uophølgelig at foranstalte Forretningen bekendtgjort paa den samme Maade, paa hvilken der er givet Barsel til den, samt endvidere 3 Uger efter Bekjendtgjørelsen, saafremt Appel ikke er iværksat, at lade Forretningen thinglæse.“ Det ærede Thing vil see, at Lovforslaget

har foreskrevet, at Thinglæsningen og Bekjendtgjørelsen skulle finde Sted paa samme Tid, medens der i Loven ikke er foreskrevet, at Bekjendtgjørelsen skal skee paa samme Maade, paa hvilken Indvarslingen finder Sted. Dette Sidste er Noget, som synes at falde ganske af sig selv. Folk ville nemlig have deres Opmærksomhed henvendt paa den Bekjendtgjørelsesmaade, ved hvilken Indvarslingen er skeet, for at faae Udsaldet af Sagen at vide. Den anden Deel af mit ovennævnte Forslag staaer i Forbindelse med Appellen, som omtales i § 5. Efter det, der er foreslaaet, nemlig, at Appel kan institueres inden 3 Uger efter Synets Afholdelse — jeg har foreslaaet, at det skal være inden 3 Uger efter Bekjendtgjørelsen — ville Synsmændene i Mellemtiden kunne have foranstaltet deres Kjendelse thinglæst. Denne Kjendelse kan senere blive appelleret og omgjort, og saa vil Thinglæsningen ikke være til nogen Nytte; jeg har derfor foreslaaet, at Thinglæsningen ikke skal kunne finde Sted, førend Appel ikke mere kan iværksettes. Det er Noget, som i Reglen finder Sted ved alle lignende Sager, og jeg haaber, at dette Forslag fra min Side er saa iøinesaldende rigtigt, at der neppe kan være nogen Tvivl om, at det vil vinde det ærede Things Bifald.

Naar det i § 5 er bestemt, at Synsmændenes Kjendelse kan inden tre Uger efter Synets Afholdelse indankes for Landvæsencommissionen, saa har jeg foreslaaet, at Ordene „Synets Afholdelse“ forandres til „Bekjendtgjørelsen af Forretningen“, idet jeg ikke kan andet end finde det billigt, at Afgangen til Appel staaer aaben, indtil alle Vedkommende have havt Leilighed til at blive bekjendte med Kjendelsens Indhold; naar de Paagjældende ikke hooe paa Stedet, kunne de ikke faae Noget at vide, førend Kjendelsen er bekendtgjort. Dette Forslag troer jeg derfor ligger saaledes i Forholdets Natur, at der vistnok ikke kan være Noget at erindre derimod.